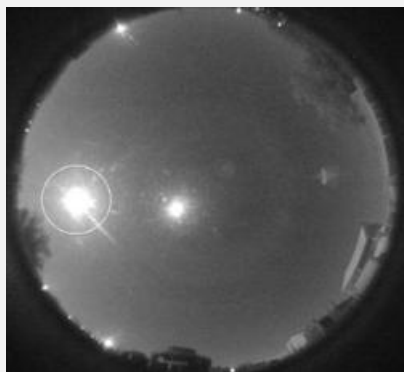

وقتی سنگ‌ریزه‌ای با سرعت ۹۷,۲۰۰,۰۰۰ متر بر ساعت به جو زمین برخورد کند...

این شب‌ها اوج فعالیت شهاب‌باران ثوری است که هر سال در نیمه دوم آبان‌ماه و با برخورد ذرات برجامانده از دنباله‌دار انکه به زمین اتفاق می‌افتد. این شهاب‌ها در ارتفاع 70 کیلومتری می‌سوزند.

این شب‌ها اوج فعالیت شهاب‌باران ثوری است که هر سال در نیمه دوم آبان‌ماه و با برخورد ذرات برجامانده از دنباله‌دار انکه به زمین اتفاق می‌افتد. این شهاب‌ها در ارتفاع 70 کیلومتری می‌سوزند. سالوادور آگویره، منجم آماتور مکزیکی توانست این آذرگوی ثوری فوق‌العاده پرنور را در شامگاه 2 نوامبر در آسمان هرموسیوی مکزیک شکار کرد. شهاب‌های ثوری سرعت نسبتاً کمی دارند (شهاب‌های برساووشی حدود 66 کیلومتر بر ثانیه و شهاب‌های اسدی حدود 77 کیلومتر بر ثانیه سرعت دارند؛ درحالی‌که شهاب‌های ثوری فقط 27 کیلومتر بر ثانیه (معادل 97200 کیلومتر بر ساعت) سرعت دارند که حتی از سرعت زمین به دور خورشید هم کمتر است) و به همین دلیل تا وقتی به ارتفاعات پایین جو نفوذ نکرده‌اند، آن‌قدر داغ نمی‌شوند که بتوانند نورافشانی کنند. در شرایط معمول شهاب‌ها در ارتفاع 120 تا 80 کیلومتری از سطح زمین می‌سوزند، اما اندازه‌گیری‌های آگویره نشان داد که شهاب‌های ثوری در ارتفاع 70 کیلومتری سطح زمین می‌سوزد، جایی‌که غلظت هوا بیشتر است و حتی با سرعت نسبتاً پایین هم می‌توان به دمای حدود 4000 درجه سانتی‌گراد رسید.

اما آنچه در این تصویر از آگویره جالب توجه است، آذرگوی بسیار درخشانی است (جسم نورانی لبه چپ تصویر) که نزدیک به 100 بار از ماه (جسم نورانی مرکز تصویر) پرنورتر است. معمولاً چنین آذرگوی‌های پرنوری در اثر ورود ذره‌ای به اندازه یک سنگ‌ریزه کوچک در جو زمین حاصل می‌شوند.